DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 maja 1946 r.

Nr 8

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

92

DEKRET

z dnia 1 marca 1946 r.

o rejestracji i zakazie wywozu dzieł sztuki plastycznej oraz przedmiotów o wartości artystycznej, historycznej lub kulturalnej.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Kto ma w swoim posiadaniu lub władaniu dzieło sztuki plastycznej albo przedmiot o wartości artystycznej, historycznej lub kulturalnej, obowiązany jest zarejestrować to dzieło lub przedmiot.

Obowiązkowi rejestracji podlega również wzięcie w komis, zbycie, nabycie lub znalezienie dzieła sztuki albo przedmiotu określonego w ust. 1.

Art. 2. Minister Kultury i Sztuki określi w drodze rozporządzenia poszczególne rodzaje dzieł i przedmiotów podlegających rejestracji, a w porozumieniu z właściwymi ministrami — władze, terminy i tryb jej przeprowadzenia.

Minister Oświaty określi w drodze rozporządzenia poszczególne rodzaje druków, archiwaliów i rękopisów podlegających rejestracji, a w porozumieniu z właściwymi ministrami — władze, terminy i tryb jej przeprowadzenia.

Art. 3. Zakazuje się wywozu poza granice Państwa Polskiego bez zezwolenia dzieł sztuki plastycznej oraz przedmiotów o wartości artystycznej, historycznej lub kulturalnej.

Art. 4. Obowiązek rejestracji i zakaz wywozu nie dotyczy dzieł twórców żyjących i przedmiotów sztuki stosowanej, wytworzonych po dniu 9 maja 1945 r. oraz druków pochodzących z czasu po r. 1800.

Od zakazu wywozu może zwalniać poszczególne rodzaje dzieł sztuki plastycznej oraz przedmiotów o wartości artystycznej, historycznej lub kulturalnej Minister Kultury i Sztuki, a Minister Oświaty — poszczególne rodzaje druków, archiwaliów i rękopisów.

Art. 5. Zezwolenia na wywóz dzieła sztuki plastycznej albo przedmiotu o wartości artystycznej, historycznej lub kulturalnej udziela Minister Kultury i Sztuki.

Minister Kultury i Sztuki może udzielić zezwolenia na wywóz dzieła sztuki lub przedmiotu, określonego w ust. 1, pod warunkiem sprowadzenia go z powrotem do kraju w oznaczonym terminie.

Minister Kultury i Sztuki może prawo udzielania zezwoleń na wywóz przekazać w drodze rozporządzenia podległym organom.

Uprawnienia Ministra Kultury i Sztuki, objęte niniejszym artykułem, przysługują w zakresie druków, archiwaliów i rękopisów Ministrowi Oświaty.

Art. 6. Kto uchyla się od obowiązku rejestracji, przewidzianego w art. 1, lub podaje przy rejestracji dane nieprawdziwe albo zataja dane, które powinny być ujawnione,

podlega karze aresztu do lat 2 i grzywny albo jednej z tych kar; sąd może orzec ponadto przepadek przedmiotu podlegającego rejestracji, a będącego własnością sprawcy.

Art. 7. Kto bez zezwolenia wywozi poza granice Państwa Polskiego dzieło lub przedmiot, których wywóz jest zakazany (art.3),

podlega karze więzienia do lat 3 i grzywny; sąd orzeka ponadto przepadek przedmiotu.

Tej samej karze podlega ten, kto po wywiezieniu za granicę dzieła lub przedmiotu za zezwoleniem, przewidzianym w art. 5 ust. 2, dzieła tego lub przedmiotu nie sprowadził z powrotem do kraju.

W przypadkach mniejszej wagi sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

Art. 8. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Kultury i Sztuki, Sprawiedliwości, Oświaty oraz Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 9. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą art. 21 i 40 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 6 marca 1928 r. o opiece nad zabytkami (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 265) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 10, poz. 62, Nr 82, poz. 599 art. XII, z 1934 r. Nr 110, poz. 976 art. 64) w zakresie objętym przepisami niniejszego dekretu.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Kultury i Sztuki:

Leon Kruczkowski

w/z Minister Sprawiedliwości:

Leon Chajn

Minister Oświaty:

Czesław Wycech

w/z Minister Skarbu:

Leon Kurowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 4 maja 1946 r. Nr 14, poz. 99).

93

DEKRET

z dnia 20 marca 1946 r.

o zmianie ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404), zmienionej art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 15) oraz art. 16 dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 310), wprowadza się zmiany następujące:

1) opłaty stemplowe, oznaczone stałą kwotą pieniężną, przewidziane w artykułach: 58 ustęp ostatni, 65 ustęp przedostatni, 67 ustęp ostatni, 81 ustęp przedostatni, 82 ustęp drugi, 84 ustęp drugi, 88 ustęp pierwszy, 93 punkty a) i b), 95 punkt b), 111 ustęp pierwszy, drugi i czwarty, 117 ustęp pierwszy, 118 ustęp pierwszy, 126 punkt 2), 130, 134 ustęp drugi, 139 ustęp drugi, 145, 146, 147, 149, 154, 155, 157, 158 i 159 podwyższa się dziesięciokrotnie;

2) w art. 127 ustęp ostatni wyrazy: „1 zł" zastępuje się wyrazami: „10 zł";

3) art. 156 otrzymuje brzmienie:

„Opłatom wyższym ponad zasadniczą (art. 154) podlegają:

	opłata wynosi:
1) akt nadania obywatelstwa polskiego	500 zł
2) akt zezwolenia na zmianę:	
a) imion i nazwiska lub nazwiska .	500 zł
b) imion	50 zł
3) zezwolenie na nabycie nieruchomości przez cudzoziemca 1% od minimalnej sumy nabycia (art. 3 ustawy z dnia 24 marca 1920 r. Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 24, poz. 202), nie więcej jednak jak	5.000 zł
4) zatwierdzenie statutu spółki akcyjnej lub komandytowo - akcyjnej albo zmian w statucie, jak również zezwolenie spółce zagranicznej na działalność w Państwie Polskim lub na powiększenie kapitału	1.000 zł
5) zezwolenie na stałe prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego, wymagającego koncesji	400 zł
6) zezwolenie na przedłużenie godzin wstępu do lokalu publicznego (restauracji itp.) ponad czas, przewidziany w przepisach policyjnych, udzielone na czas dłuższy niż 3 doby	500 zł
7) akt nadania górniczego	250 zł
8) karty łowieckie, wydane na okres dłuższy niż 14 dni	100 zł
9) zezwolenia na urządzanie wystaw i targów gospodarczych	100 zł

Władza, nadająca obywatelstwo lub zezwalająca na zmianę imion lub nazwiska, może zwolnić petenta od opłaty, przewidzianej w ust. 1 punkty 1 oraz 2 a) i b), całkowicie lub częściowo ze względu

na jego stan majątkowy lub ze względów natury publicznej.

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Ministrem Aprowizacji i Handlu może obniżyć opłatę przewidzianą w ust. 1 punkt 5 dla niektórych kategorii przedsiębiorstw do 30 zł.

Wolne są od opłaty, przewidzianej w ust. 1 punkt 8, karty łowieckie, wydawane funkcjonariuszom zarządów lasów państwowych oraz straży łowieckiej prywatnej, zatwierdzonej i zaprzysiężonej przez władzę państwową".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z dniem tym traci moc obowiązującą art. 16 dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. o zmianie i ustalaniu imion i nazwisk (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 310).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów:

Władysław Gomułka

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 4 maja 1946 r. Nr 14, poz. 100).

94

DEKRET

z dnia 5 kwietnia 1946 r.

o *dodatku przejściowym dla zaopatrzeń byłych skazańców politycznych.*

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Do zaopatrzeń, wypłacanych na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 47, poz. 406) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 85, poz. 523 i z 1936 r. Nr 41, poz. 303), ustanawia się dodatek przejściowy, który będzie wypłacany do czasu unormowania stosunków gospodarczych. Dodatek ten wynosi miesięcznie:

a) dla b. skazańca politycznego, który pobiera zaopatrzenie w wymiarze dla samotnych . . . . 275 zł

b) dla b. skazańca politycznego, który pobiera zaopatrzenie w wymiarze dla żonatych . . . . 350 zł

c) dla wdowy . . . . 250 zł

d) dla każdej sieroty, której matka pobiera zaopatrzenie . . . . 80 zł

e) dla każdej sieroty, której matka nie żyje lub nie pobiera zaopatrzenia oraz dla każdego z rodziców . . . 120 zł

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 4 maja 1946 r. Nr 14, poz. 101).

95

D E K R E T

z dnia 5 kwietnia 1946 r.

o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Drogi Wodne".

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą „Polskie Drogi Wodne", zwane w dalszych artykułach „Przedsiębiorstwem".

Art. 2. Do zadań Przedsiębiorstwa należy:

1) budowa i utrzymanie śródlądowych dróg wodnych i portów,

2) eksploatacja żeglugi i portów na śródlądowych drogach wodnych,

3) budowa, utrzymanie i eksploatacja stoczni na śródlądowych drogach wodnych,

4) budowa, utrzymanie i eksploatacja zbiorników wyrównawczych, budowa związanych z nimi zakładów o sile wodnej, wyzyskanie siły wodnej na zbiornikach i stopniach kanalizacyjnych śródlądowych dróg wodnych w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu.

Art. 3. Minister Komunikacji może zlecić Przedsiębiorstwu budowę urządzeń wodnych nie wymienionych w art. 2.

Art. 4. Utrzymanie i eksploatacja zakładów posługujących się siłą wodną związanych ze zbiornikami wyrównawczymi i rozdzielnictwo energii elektrycznej należy do Ministerstwa Przemysłu.

Art. 5. Ministerstwo Przemysłu będzie uiszczać Przedsiębiorstwu opłaty za wodę pobraną na turbiny w zakładzie lub za prąd pobrany z zakładu według cen jednostkowych, ustalonych przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów.

Art. 6. Wszelkie roboty wykonywane przez Przedsiębiorstwo mające wpływ na gospodarkę rolną winny być uzgadniane z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych, a mające istotny wpływ na układ stosunków wodnych w osiedlach miejskich — z Ministerstwem Odbudowy.

Art. 7. Przedsiębiorstwo ma osobowość prawną i jest prowadzone według zasad handlowych z uwzględnieniem potrzeb Państwa oraz interesów życia społecznego.

Siedzibą Przedsiębiorstwa jest m. st. Warszawa.

Art. 8. Przedsiębiorstwo ma zarząd i użytkowanie majątku nieruchomego oddanego mu protokólarnie w imieniu Skarbu Państwa.

Przedsiębiorstwo może nabywać majątek nieruchomy na własność Skarbu Państwa, zatrzymując go w swym użytkowaniu.

Majątek ruchomy Przedsiębiorstwa wyodrębnia się protokólarnie z ogólnego majątku Skarbu Państwa i przekazuje Przedsiębiorstwu na własność.

Przedsiębiorstwo we własnym imieniu może nabywać i zbywać majątek ruchomy oraz zaciągać zobowiązania.

Za zobowiązania zaciągnięte przez Przedsiębiorstwo, niezależnie od odpowiedzialności Przedsiębiorstwa jego majątkiem, jest odpowiedzialny Skarb Państwa do wysokości wartości majątku nieruchomego, stanowiącego własność Skarbu Państwa, zarządzanego i użytkowanego przez Przedsiębiorstwo.

Art. 9. Przedsiębiorstwo pokrywa swoje wydatki z własnych funduszów i dochodów i prowadzi gospodarkę na podstawie rocznych budżetów i planów finansowo - gospodarczych, zatwierdzonych przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu w ramach budżetu Ministerstwa Komunikacji.

Art. 10. Bilans, rachunek strat i zysków oraz podział czystego zysku Przedsiębiorstwa zatwierdza Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 11. Zwierzchni nadzór państwowy nad działalnością Przedsiębiorstwa sprawuje Minister Komunikacji.

Rada Nadzorcza w składzie przewodniczącego i 6 członków, których powołuje i zwalnia Minister Komunikacji, wykonuje bezpośredni nadzór nad działalnością Przedsiębiorstwa.

Rada Nadzorcza powołuje ze swego grona Komisję Rewizyjną złożoną z przewodniczącego i dwóch członków dla sprawowania kontroli nad prawidłowością gospodarki finansowej.

Przewodniczący oraz członkowie Rady Nadzorczej otrzymują za udział w posiedzeniach diety

z funduszów Przedsiębiorstwa w wysokości ustalonej przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 12. Zasady prowadzenia przedsiębiorstwa oraz skład, sposób powołania i zakres działania dyrekcji określi statut nadany przez Radę Ministrów na wniosek Ministra Komunikacji i ogłoszony w Monitorze Polskim.

Art. 13. Funkcjonariusze państwowi, pozostający dotychczas w tych działach służby państwowej, które przekazuje się Przedsiębiorstwu, przechodzą do służby w Przedsiębiorstwie.

Ministrowi Komunikacji przysługuje prawo przenoszenia funkcjonariuszów Ministerstwa Komunikacji i podległych mu działów administracji państwowej do służby w Przedsiębiorstwie i naodwrót.

Art. 14. Stosunek służbowy pracowników Przedsiębiorstwa z wyjątkiem zatrudnionych na mocy umowy o pracę i normy ich wynagrodzenia, a także uprawnienia emerytalne pracowników Przedsiębiorstwa i ich rodzin i prawa pracowników Przedsiębiorstwa do odszkodowania z powodu niezdolności do zarobkowania lub śmierci, spowodowanych nieszczęśliwymi wypadkami przy pełnieniu służby, ustali rozporządzenie Rady Ministrów.

Art. 15. Do dnia wejścia w życie rozporządzeń przewidzianych w art. 14 pracownicy Przedsiębiorstwa podlegają przepisom służbowym, uposażeniowym i emerytalnym dla urzędników państwowych.

Art. 16. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Komunikacji w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu.

Art. 17. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów:

Władysław Gomułka

Minister Komunikacji:

Jan Rabanowski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Przemysłu:

Hilary Minc

(Przedruk z Dz. U. R P. z dnia 4 maja 1946 r. Nr 14, poz 102).

96

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 marca 1946 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 22 października 1931 r. o *opodatkowaniu piwa.*

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zmianie ustawy z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu piwa (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 291) ogłaszam w załączeniu jednolity tekst ustawy z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu piwa (Dz. U. R. P. Nr 99, poz. 762) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych ustawą karną skarbową z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 355) i dekretem z dnia 13 listopada 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 291) z zastosowaniem nowej numeracji artykułów i ustępów.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 14 marca 1946 r. (poz. 103).

USTAWA

z dnia 22 października 1931 r.

o opodatkowaniu piwa.

Przedmiot podatku od piwa.

Art. 1. (1) Piwo zarówno wyrobione w kraju jak i sprowadzone z zagranicy podlega podatkowi spożywczemu.

(2) Za piwo podlegające opodatkowaniu uważa się napój, otrzymany w drodze fermentacji alkoholowej za pomocą drożdży ze słodu z dodatkiem albo samego chmielu albo chmielu i kukurydzy lub

innego zboża, wszelkiego rodzaju cukru i substancyj barwiących.

Art. 2. (1) Wolne jest od podatku piwo:

a) wywożone pod kontrolą skarbową za granicę,

b) wydane pracownikom browaru jako deputat w ilości nieprzekraczającej 1 litra na jednego pracownika dziennie,

c) przeznaczone do dalszej przeróbki we własnym lub innym browarze,

d) pobierane do badań w ilości nieprzekraczającej każdorazowo 1 litra.

(2) Warunki stosowania przepisów ust. (1) ustala Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 3. (1) Wysokość podatku spożywczego ustala się, jak następuje:

1) od pierwszych 2.000 hektolitrów piwa wszystkich gatunków łącznie wydanych do obrotu w ciągu roku obrachunkowego podatek wynosi:

a) od piwa lekkiego o zawartości ekstraktu 7 — 10% w brzeczce podstawowej 400 zł od 1 hektolitra,

b) od piwa pełnego o zawartości ekstraktu 10 — 15% w brzeczce podstawowej 600 zł od 1 hektolitra,

c) od piwa mocnego o zawartości ekstraktu powyżej 15% w brzeczce podstawowej 800 zł od 1 hektolitra,

2) od następnych 8.000 hektolitrów piwa płaci się podatek o 5% wyższy, a od dalszych ilości piwa oraz od piwa, sprowadzonego z zagranicy o 10% wyższy od norm, ustalonych w pkt 1.

(2) Wyrób piwa o zawartości ekstraktu poniżej 7% w podstawowej brzeczce wymaga zezwolenia Ministra Skarbu.

(3) Sposób stwierdzania zawartości ekstraktu w brzeczce podstawowej oraz dopuszczalne wahania przy stwierdzaniu tej zawartości ustala Minister Skarbu.

(4) Minister Skarbu uprawniony jest do obniżania określonej w ust. (1) stopy podatku spożywczego od piwa.

Odpowiedzialność rzeczowa za podatek.

Art. 4. Piwo, podlegające opodatkowaniu w myśl niniejszej ustawy, może władza skarbowa w razie nieuiszczenia podatku zająć bez względu na prawa osób trzecich celem pokrycia należności podatkowej. Przepisu tego nie stosuje się, gdy osoby trzecie nabyły swe prawa w dobrej wierze.

Osobisty obowiązek uiszczenia podatku.

Art. 5. (1) Do uiszczenia podatku od piwa obowiązany jest ten, kto piwo wyrabia lub na swój rachunek poleca wyrabiać, a przy przywozie piwa z zagranicy — osoba uprawniona do rozporządzania towarem w rozumieniu obowiązujących przepisów celnych.

(2) Obowiązek uiszczenia podatku powstaje w chwili, gdy piwo zostaje wydane z browaru. Minister Skarbu może dla piwa barwiącego zezwalać na wyjątki od tego przepisu. Przy przywozie piwa z zagranicy obowiązek uiszczenia podatku powstaje w chwili odprawy celnej.

(3) Ściągnięcie nieuiszczonego w terminie podatku od piwa wraz z odsetkami od zaległości następuje w trybie administracyjnym przez władze skarbowe w drodze zajęcia i sprzedaży znajdujących się w browarze zapasów gotowego piwa bez względu na jakiekolwiek prawa osób trzecich oraz w drodze zajęcia i sprzedaży wszelkiego innego majątku przedsiębiorcy, obowiązanego do uiszczenia podatku.

(4) Minister Skarbu uprawniony jest do umarzania nieściągalnych należności z tytułu podatku od piwa.

Ilość piwa podlegającego opodatkowaniu.

Art. 6. Ilość piwa, od którego ma się uiścić podatek, oznacza się według pojemności naczyń (beczek, flaszek itp.), w których piwo wydaje się z browaru do spożycia.

Termin płatności, zwrot podatku i kredyt.

Art. 7. (1) Od piwa, co do którego obowiązek uiszczenia podatku powstał w ciągu pierwszej połowy miesiąca, podatek jest płatny w dniu 15-go tego miesiąca, a uiścić go należy najpóźniej 22-go tego samego miesiąca. Od piwa, co do którego obowiązek uiszczenia podatku powstał w drugiej połowie miesiąca, podatek jest płatny w ostatnim dniu tego miesiąca, a uiścić go należy najpóźniej w 7-ym dniu następnego miesiąca.

(2) W razie powtarzania się zwłoki w uiszczaniu podatku lub obawy, że podatek nie będzie zapłacony, może władza skarbowa żądać uiszczenia podatku przed wydaniem piwa z browaru.

(3) Minister Skarbu ustala warunki kredytowania podatku od piwa.

(4) Przy przywozie piwa z zagranicy podatek

płatny jest jednocześnie z należnościami celnymi.

Art. 8. (1) W wypadkach zwrotu do browaru w stanie niezmienionym opodatkowanego piwa, pozostałego z rozwózkowej sprzedaży, pobrany podatek może być zwrócony.

(2) Bliższe postanowienia w tej sprawie wyda Minister Skarbu.

Przedawnienie.

Art. 9. (1) Prawo żądania zwrotu podatku nienależnie pobranego przedawnia się z upływem jednego roku, licząc od dnia uiszczenia podatku.

(2) Prawo żądania należnego Państwu podatku bez względu na to, czy jego wymiar został dokonany, czy przez zatajenie wstrzymany, przedawnia się z upływem 5-ciu lat, licząc od dnia powstania obowiązku podatkowego. Przedawnienie prawa żądania zapłaty podatku przerywa każda czynność, podjęta przez władzę skarbową w celu ściągnięcia należności podatku wymierzonego lub zatajonego.

Właściwość władz.

Art. 10. Orzekanie o należności z tytułu podatku od piwa i wymiar tego podatku należą do właściwości władz skarbowych.

Wyrób piwa.

Art. 11. (1) Do wyrobu piwa dolnej fermentacji wolno używać tylko słodu jęczmiennego — albo słodu jęczmiennego z dodatkiem kukurydzy lub innego zboża — oraz chmielu, drożdży i wody.

(2) Przy wyrobie piwa górnej fermentacji wolno używać nadto cukru technicznie czystego, sacharozy, cukru przemienionego i skrobiowego. Minister Skarbu określi w drodze rozporządzenia warunki wyrobu piwa przy użyciu cukru.

(3) Barwnik oraz piwo barwiące do wyrobu piwa dolnej fermentacji powinny być sporządzone z surowców, wyszczególnionych w ust. (1), a do wyrobu piwa górnej fermentacji — z surowców, wyszczególnionych w ust. (1) lub (2).

(4) Wyrób, sprzedaż i kupno piwa barwiącego są dozwolone pod warunkiem i ograniczeniami, przewidzianymi w obowiązujących przepisach o przeciwdziałaniu produkcji i sprzedaży artykułów żywności szkodliwych dla zdrowia.

(5) Przez słód rozumie się każde zboże sztucznie kiełkowane.

(6) Przy wyrobie poszczególnych gatunków piwa, jak również piwa przeznaczonego na wywóz za granicę, Minister Skarbu może zezwalać na wyjątki od przepisów zawartych w ust. (1) — (3).

(7) Do piwa gotowego i brzeczki nie wolno dodawać wody od chwili, gdy zawartość ekstraktu w brzeczce podstawowej (ochłodzonej), z której piwo pochodzi, została stwierdzona. Na wyjątki zezwalać może Minister Skarbu.

(8) Bliższe przepisy co do sposobu prowadzenia fermentacji wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Cena piwa.

Art. 12. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Aprowizacji i Handlu jest uprawniony do określania w drodze rozporządzeń ceny piwa.

Obrót handlowy piwem.

Art. 13. (1) Nazwy „piwo" wolno używać w obrocie handlowym tylko do oznaczenia takich napojów, które przeszły fermentację i które odpowiadają przepisom art. 11 ust. (1) — (4).

(2) Pod nazwą „piwo pełne" lub „mocne" albo innym określeniem, mogącym wywołać wrażenie, że piwo jest mocniejsze niż piwo lekkie bądź pełne, wolno wydawać do obrotu tylko takie piwo, którego brzeczka pod względem zawartości ekstraktu jest mocniejsza niż brzeczka, określona dla piwa lekkiego bądź pełnego.

Zastępca przedsiębiorcy, pracownicy browaru.

Art. 14. (1) Przedsiębiorcy, których zakłady podlegają według niniejszej ustawy nadzorowi skarbowemu, winni są wypełniać obowiązki, które na nich nakłada ustawa bądź osobiście, bądź przez odpowiedniego zastępcę.

(2) Ustanowienie zastępcy musi nastąpić wówczas, gdy przedsiębiorca obowiązków swoich w tym względzie dopełnić nie może.

(3) O ustanowieniu zastępcy należy donieść władzy skarbowej, która orzeka, czy proponowana osoba może być dopuszczona do zastępstwa.

(4) Władza skarbowa może zażądać usunięcia pracownika, który popełnił defraudację podatkową lub w popełnieniu jej współdziałał.

(5) Jeżeli na żądanie władzy skarbowej ustanowienie zastępcy lub usunięcie pracownika nie nastąpi w ciągu 14-tu dni, może być zarządzone wstrzymanie ruchu w browarze.

Kontrola.

Art. 15. Kto wchodzi w posiadanie przedsię-

biorstwa, podlegającego według ustawy niniejszej nadzorowi skarbowemu, obowiązany jest donieść o tym władzy skarbowej w ciągu 8-miu dni po objęciu przedsiębiorstwa.

Art. 16. Uruchomienie browaru przedsiębiorca powinien zgłosić władzom skarbowym stosownie do przepisów, wydanych w tym względzie przez Ministra Skarbu.

Art. 17. Przepisy o urządzeniu browaru i zmianach tego urządzenia, o oznaczaniu i przemiarze naczyń, służących do produkcji i do przewozu piwa, o zgłaszaniu warek, prowadzeniu ksiąg kontrolnych oraz o sposobie wykonywania nadzoru skarbowego nad produkcją, przechowywaniem, rozlewaniem i wywozem piwa wyda Minister Skarbu.

Art. 18. (1) W razie niezastosowania się przedsiębiorcy do przepisów o urządzeniu browarów, władza skarbowa może zarządzić wstrzymanie ruchu browaru.

(2) Władza skarbowa może w wypadku ujawnienia nadużyć zarządzić stały nadzór browaru. W tym wypadku przedsiębiorca browaru powinien dostarczyć bezpłatnie do użytku urzędników skarbowych, powołanych do wykonywania stałego nadzoru, mieszkań, położonych w obrębie browaru lub w najbliższym jego otoczeniu, wraz z opałem i oświetleniem. Nadto przedsiębiorca obowiązany jest dostarczyć wymienionym urzędnikom dla użytku służbowego odpowiedniego pomieszczenia, znajdującego się w obrębie browaru, zaopatrzonego w niezbędne urządzenie i przybory, potrzebne do załatwiania czynności kancelaryjnych.

(3) Dla urzędników skarbowych, przybywających celem wykonania czynności rewizyjnych w browarze, przedsiębiorca obowiązany jest dostarczyć bezpłatnie odpowiednio urządzonego pomieszczenia.

(4) O ilości i stosowności pomieszczeń (ust. 2 i 3) orzeka władza skarbowa.

Art. 19. (1) Dla każdego browaru ustala się corocznie normę dopuszczalnych zaników, licząc od brzeczki gorącej, w granicach ustalanych przez Ministra Skarbu. Sposób określenia zaników wskaże rozporządzenie wykonawcze.

(2) W browarze przeprowadzać się będzie w sposób, podany w rozporządzeniu Ministra Skarbu, badanie zapasów piwa. Za braki piwa, które się przy tym okażą w porównaniu z prowadzonymi w browarze książkami, należy uiścić podatek, o ile nie udowodni się, że powstały z przyczyn, które nie uzasadniają żądania podatku.

Opodatkowanie ekstraktów.

Art. 20. Upoważnia się Ministra Skarbu do opodatkowania ekstraktów, służących do wyrobu piwa domowym sposobem. Wysokość podatku odpowiadać powinna podatkowi spożywczemu od piwa według najwyższej stawki, określonej dla piwa lekkiego, obliczonego od tej ilości piwa, jaką można otrzymać z ekstraktu.

Postanowienia końcowe.

Art. 21. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 22. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Z tą chwilą traci moc obowiązującą ustawa z dnia 12 czerwca 1924 r. o opodatkowaniu piwa (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 635).

(Przedruk z Dz. U. R P. z dnia 4 maja 1946 r. Nr 14, poz. 108).

97

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 kwietnia 1946 r. L.D. V./1—3/43/45 (Nr. 230)

w sprawie wyjaśnień do przepisów dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. o amnestii

(Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 172).

Do
Izb Skarbowych oraz Urzędów Skarbowych
i Urzędów Rewizyjnych

Ministerstwo Skarbu, załatwiając pismo jednej z izb skarbowych w sprawie wątpliwości przy stosowaniu przepisów dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. o amnestii (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 172) wyjaśnia, co następuje:

1) Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 24 października 1945 r. Nr D. I. 48201/6/45 w sprawie

wykonania dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. o amnestii (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 172) stosuje się odpowiednio również w sprawach karnych w zakresie danin publicznych, których wymiar i pobór należy do zakresu działania urzędów skarbowych (rewizyjnych) z uwzględnieniem wyjaśnień zawartych w dalszych punktach niniejszego okólnika;

2) *do art. 2 pkt. 3) dekretu o amnestii:* na mocy tego przepisu puszcza się w niepamięć i przebacza występki, należące do właściwości sądów powszechnych, za które ustawa przewiduje, niezależnie od kar dodatkowych, karę pozbawienia wolności do 2 lat lub grzywnę albo obie te kary łącznie.

Przepis ten należy zatym stosować m. in. również do przestępstw przewidzianych w art. 21 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. w przedmiocie zmiany przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 299) oraz w art. 39 ustęp 3) i w art. 40 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404). Przestępstwa te należą według powołanych przepisów do wyłącznego orzecznictwa sądów powszechnych i za przestępstwa te przepisy przewidują karę grzywny względnie karę pieniężną, a wysokość tych kar uzależniona jest od wielokrotności uszczuplonego podatku względnie opłaty, przy czym w razie zamiany tych kar na karę pozbawienia wolności, ta ostatnia nie przewyższa 2 lat.

Przestępstwa te więc w myśl § 2 art. 14 rozporzadzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o wprowadzeniu kodeksu karnego (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 573) stanowią występek, należący do orzecznictwa sądów powszechnych, za które grozi kara pozbawienia wolności do 2 lat lub kara grzywny, a zatym podlegają amnestii.

Zaznacza się przy tym, że co do przestępstw określonych w art. 2 pkt 3 dekretu, amnestię stosuje się w sposób unormowany w art. 4 przez władze wskazane w art. 14 dekretu;

3) *do art. 2 pkt 6) dekretu o amnestii:* na mocy tego przepisu puszcza się w niepamięć i przebacza występki skarbowe i przestępstwa podatkowe, za które ustawa przewiduje karę nie wyższą niż 5000 zł grzywny; przepisem tym nie są zatym objęte występki skarbowe i przestępstwa podatkowe, za które grozi albo: a) kara pod postacią wielokrotności uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności skarbowej albo b) obok kary grzywny także kara pozbawienia wolności, chociażby nawet przewidziana w tym przypadku kara grzywny nie była wyższą niż 5.000 zł.

Wyliczając przestępstwa podatkowe zagrożone kwotą wyraźnie oznaczoną w ustawie, wypadnie zaznaczyć, że pod omawiany przepis art. 2 pkt 6) podpadają nie tylko przestępstwa podatkowe wymienione w art. 182 i 185 Ordynacji Podatkowej, lecz również przestępstwa określone w art. 22 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. o opodatkowaniu spadków i darowizn (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 299) i w art. 39 ustęp 1) i w art. 43 ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404) oraz przestępstwa określone w art. 63 i 67 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 747) i art. 23 ustawy z dnia 25 kwietnia 1938 r. o opłatach rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 293).

Skoro bowiem przepis § 3 art. 6 dekretu o amnestii wyraźnie wspomina o przestępstwach polegających na naruszeniu przepisów o daninach publicznych, nieobjętych Ordynacją Podatkową, to choć analogicznego przepisu brak jest w art. 2 — nie można na podstawie interpretacji tylko literalnego brzmienia przepisu pkt 6) art. 2 dekretu przyjąć, że intencją ustawodawcy było wyłączyć wymienione powyżej przestępstwa od amnestii przewidzianej w tym przepisie, gdy w art. 6 dekretu zastosował on amnestię do tychże przestępstw nawet w przypadkach, gdy za nie grozi kara grzywny wyższa, niż określona w pkt 6) art. 2 dekretu.

W przypadkach, gdy postępowanie karne zostało już przez władze skarbowe wszczęte, orzeczenie jednak karne nie zostało jeszcze wydane, należy dalszego postępowania zaniechać i sprawę umorzyć; o umorzeniu postępowania urząd skarbowy (rewizyjny) zawiadomi osobę przeciwko której postępowanie to toczyło się, czyniąc wzmiankę w zawiadomieniu o prawie zażądania rozpoznania sprawy (porównaj pkt 7) niniejszego okólnika); sprawy, w których postępowanie karne nie zostało jeszcze wszczęte t. j. nie podano obwinionemu do wiadomości czynności powziętej w celu ustalenia występku lub przestępstwa, należy pozostawić bez biegu.

W sprawach o występki skarbowe i przestępstwa podatkowe, określone w art. 2 pkt 6), w których orzeczenia karne już się uprawomocniły, urząd skarbowy (rewizyjny) zarządzi odpisanie z ksiąg bieżących nałożonej grzywny, *jednak tylko do wysokości kwoty zaległej* (art. 4); o dokonanym odpisaniu urząd skarbow (rewizyjny) zawiadomi skazanego.

W sprawach o występki skarbowe i przestępstwa podatkowe, określone w art. 2 pkt 6), w których orzeczenia karne jeszcze się nie uprawomocniły na skutek wniesionych do władzy skarbowej odwołań i przez nią jeszcze nierozstrzygniętych, amnestię stosuje albo urząd skarbowy (rewizyjny) albo izba skarbowa, zależnie od tego, czy odwołanie znajduje się w urzędzie czy też w izbie skarbowej (art. 14 § 1); odwołania te należy pozostawić bez rozpatrzenia; o nierozpatrzeniu odwołania, umorzeniu postępowania i odpisaniu nałożonej grzywny urząd zawiadomi skazanego; izba

skarbowa zarządzi zawiadomienie skazanego za pośrednictwem urzędu skarbowego (rewizyjnego). Zaznaczyć przy tym należy, że dekret o amnestii nie daje wprawdzie dostatecznej podstawy do nierozpoznawania nierozstrzygniętych odwołań, tym niemniej Ministerstwo Skarbu zleca stosować do występków skarbowych i przestępstw podatkowych, określonych w art. 2 pkt 6), wspomniany wyżej tryb postępowania, kierując się w tym względzie przesłankami usprawnienia postępowania. Nie spowoduje to ujemnych następstw dla skazanego, gdyż nałożona kara zostaje w całości odpisana, pod względem więc materialnym skazany nie ponosi żadnego uszczerbku, gdyż w najlepszym razie i w wyniku odwołania grzywna mogłaby być w całości odpisana. Skazany może nadto zażądać rozpoznania odwołania, jeżeli uważa, że rozpoznanie takie leży w jego interesie;

4) *do art. 6 § 1 dekretu o amnestii:* przepis ten tyczy się występków skarbowych i przestępstw podatkowych, za które ustawa przewiduje bądź karę wyższą niż 5.000 zł grzywny, bez lub w połączeniu z karą pozbawienia wolności, bądź też karę w postaci krotności uszczuplonego podatku. Podczas gdy art. 2 pkt 6) dekretu obejmuje występki skarbowe i przestępstwa podatkowe, za które ustawa przewiduje karę nie wyższą niż 5.000 zł grzywny (porównaj pkt 3) nin. okólnika) i to bez względu na to, czy w konkretnym przypadku postępowania karnego wogóle jeszcze nie wszczęto, czy też je wszczęto lecz nie wydano jeszcze orzeczenia karnego. czy też wydano orzeczenie karne i czy orzeczenie to jest prawomocne czy też nieprawomocne, byleby tylko nałożona kara grzywny nie została jeszcze w całości uiszczona — to art. 6 dekretu dotyczy tylko spraw, w których zapadły już orzeczenia karne, nie czyniąc zresztą różnicy, czy karę grzywny orzeczono na podstawie krotności uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności skarbowej, sprawy zaś o występki skarbowe i przestępstwa podatkowe, w których postępowania jeszcze nie wszczęto, lub wszczęto lecz nie wydano jeszcze orzeczenia karnego, unormowane są w art. 9, o czym będzie mowa w pkt 6) nin. okólnika.

Wracając do orzeczeń karnych, wypadnie w tym miejscu dla jasności zaznaczyć, że orzeczenia te nakładające kary grzywny do 5.000 zł będą podpadały bądź pod art. 2 pkt 6, bądź art. 6 dekretu w zależności od rozróżnień o których mowa wyżej. Rozróżnienie to jest konieczne dla należytego rozumienia art. 6 § 1, a w szczególności użytych w nim słów „o ile nie stosuje się art. 2 pkt 6)", a w konsekwencji dla rozstrzygnięcia, czy dane orzeczenie karne nakładające wyłącznie karę grzywny w rozmiarze nie wyższym od 5.000 zł podpada pod art. 2 pkt 6), czy też pod art. 6 dekretu; np. mamy do czynienia z dwoma orzeczeniami karnymi, którymi nałożono kary grzywny po 3.000 zł, przy czym za przestępstwo z pierwszego orzeczenia karnego ustawa przewidywała karę do 5.000 zł, a za przestępstwo z drugiego orzeczenia karnego ustawa przewidywała karę krotności; mimo, iż w obu orzeczeniach karnych kara grzywny została orzeczona w jednakowej wysokości, to jednak z uwagi na to, że za przestępstwa w tych orzeczeniach oznaczone, ustawa przewidywała różne sposoby karania, kara grzywny z pierwszego orzeczenia karnego podpada pod art. 2 pkt 6), z drugiego zaś orzeczenia — pod art. 6 dekretu.

W szczególności pod art. 6 § 1 dekretu podpadają przestępstwa z art. 176, 177, 178, 179, 180, 181, 183 i 184 Ordynacji Podatkowej.

Co do orzeczonych już kar grzywien za występki skarbowe i przestępstwa podatkowe, podpadające pod art. 6 dekretu, to artykuł ten w § 1 stanowi, że:

1) darowuje się niewykonane w całości lub w części kary grzywny, orzeczone w rozmiarze nie powyżej 5.000 zł,

2) zmniejsza się o połowę kary grzywny, orzeczone w rozmiarze powyżej 5.000 zł.

Aczkolwiek pkt 2) w przeciwieństwie do pkt 1) nie wymienia warunku niewykonania w całości lub w części kary grzywny, tym niemniej przyjąć należy, iż również i *kary grzywny orzeczone w rozmiarze powyżej 5.000 zł* podlegają odpisaniu z ksiąg bierczych narówno z karami grzywien orzeczonymi do 5.000 zł *tylko do wysokości kwoty zaległej grzywny;* o wysokości odpisanej grzywny urząd skarbowy (rewizyjny) zawiadomi skazanego z powołaniem się na art. 6 dekretu.

Ponieważ, jak to już wyżej zaznaczono, dekret o amnestii nie zawiera przepisu o nierozpoznawaniu środków odwoławczych, co jest zresztą zrozumiałe, skoro zważy się, że najpierw należy rozpatrzyć odwołanie w celu ostatecznego ustalenia, czy i jaka kara przypada z danego orzeczenia karnego; przeto sprawy nieprawomocne, w których wydano już orzeczenia karne, należy bądź przesłać na drogę postępowania sądowego, jeżeli skazany zgłosił takie żądanie, bądź przesłać z odpowiednim wnioskiem izbie skarbowej do rozstrzygnięcia w przypadku złożenia odwołania do władzy skarbowej; izba skarbowa rozpoznaje takie odwołania w trybie normalnym i wydaje odpowiednie orzeczenia. Jeżeli orzeczenie izby skarbowej nie jest uniewinniające względnie uwalniające od kary, wówczas do wymierzonej w orzeczeniu kary izba skarbowa stosuje dobrodziejstwa amnestii bądź w rozmiarze przewidzianym w art. 6 § 1 pkt 1) albo pkt 2), a to w zależności od wysokości orzeczonej kary. Orzeczenie izby skarbowej, załatwiające odwołanie, winno także zawierać wzmiankę o zastosowaniu amnestii.

5) *do art. 6 § 3 dekretu o amnestii:* przestępstwami, polegającymi na naruszeniu przepisów

o daninach publicznych, nieobjętych Ordynacją Podatkową, będą np. w zakresie opłat stemplowych przestępstwa z art. 39 ust. (2) ustawy o opłatach stemplowych, w zakresie samoistnych danin komunalnych przestępstwa z art. 62 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, przestępstwa z art. 22 ustawy z dnia 25 kwietnia 1938 r. o opłatach rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć i t. p. Zaznacza się przy tym, że Ministerstwo Skarbu przesyła równocześnie odpis niniejszego okólnika Ministerstwu Administracji Publicznej z prośbą o wydanie odpowiedniego wyjaśnienia właściwym władzom związków samorządu terytorialnego co do stosowania przez nie przepisów o amnestii w zakresie danin komunalnych.

6) *do art. 9 dekretu o amnestii:* przepis ten, jak to wynika już zresztą z wyjaśnień zawartych w pkt 4) ustęp 1 niniejszego okólnika, tyczy się występków skarbowych i przestępstw podatkowych, za które ustawa przewiduje karę wyższą niż 5.000 zł grzywny, w połączeniu lub bez z karą pozbawienia wolności chociażby podstawą grzywny była uszczuplona lub narażona na uszczuplenie należność skarbowa i odnosi się do wszystkich spraw za te występki i przestępstwa z wyjątkiem spraw, w których wydane już zostały orzeczenia karne (art. 6).

Jeżeli chodzi o sprawy, w których postępowania jeszcze nie wszczęto względnie wszczęto, lecz nie wydano jeszcze orzeczenia karnego, a urząd skarbowy (rewizyjny), prowadząc dochodzenie, dochodzi do przekonania, że w konkretnym przypadku należałoby wymierzyć karę grzywny w rozmiarze nie powyżej 5.000 zł, to występuje z wnioskiem do izby skarbowej o zezwolenie na zaniechanie wszczęcia postępowania względnie na umorzenie już wszczętego postępowania; niniejszym upoważnia się na podstawie art. 9 § 2 dekretu izby skarbowe do załatwiania tego rodzaju wniosków.

7) *do art. 12 dekretu o amnestii:* zawiadomienie o umorzeniu (art.4 w związku z art. 2 pkt 6) i art. 9 w związku z art. 6) wszczętego postępowania winno zawierać stosowne objaśnienie o prawie żądania w terminie zawitym miesięcznym przeprowadzenia postępowania; termin zawity pociąga za sobą ten skutek, że czynność spełniona po upływie tego terminu, jest nieważną; zgłoszenie żądania przeprowadzenia postępowania oznacza zrzeczenie się korzystania z dobrodziejstw amnestii.

8) *do art. 14 dekretu o amnestii:* przed lub po wszczęciu postępowania karnego jak również po wydaniu orzeczenia karnego, lecz przed jego uprawomocnieniem się, amnestię stosuje władza (ale nie jej organ wykonawczy), przed którą toczy się postępowanie, a w szczególności:

a) w odniesieniu do występków skarbowych oraz przestępstw podatkowych określonych w art. 2 pkt 6) — urząd skarbowy (rewizyjny), — a w przypadku, gdy odwołanie znajduje się w izbie skarbowej — izba skarbowa;

b) w odniesieniu do występków skarbowych i przestępstw podatkowych określonych w art. 6 — urząd skarbowy (rewizyjny) wyjednywa zezwolenie izby skarbowej na zaniechanie wszczęcia postępowania względnie na umorzenie wszczętego już postępowania, a wniesione odwołania przesyła izbie skarbowej do rozpoznania, która je rozstrzyga i do orzeczonej kary stosuje amnestię (porównaj pkt 4) nin. okólnika).

W obu jednak przypadkach, wskazanych wyżej pod a) i b), władza skarbowa nie stosuje sama amnestii, lecz przesyła akta sprawy sądowi, gdy skazany zażądał skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Do prawomocnego orzeczenia karnego amnestię stosuje władza zarządzająca jego wykonanie czyli władza, w której księgach bierczych przypisane zostały grzywny, a więc urząd skarbowy lub urząd rewizyjny. W związku z tym naczelnicy urzędów skarbowych (rewizyjnych) zarządzą zastosowanie amnestii według wskazówek niniejszego okólnika w odniesieniu do grzywien przez nich wymierzonych, a także spowodują zwrot wierzycielom wniosków egzekucyjnych co do grzywien, o których egzekucyjne ściągnięcie wierzyciele zwrócili się do nich, celem stwierdzenia, czy i w jakim stopniu wnioski te są nadal aktualne w związku z przepisami dekretu o amnestii.

9) *do art. 15 § 2 dekretu o amnestii:* w każdym zawiadomieniu (postanowieniu), jakie urząd skarbowy (rewizyjny) wystosuje do podejrzanego, oskarżonego lub skazanego w przedmiocie zastosowania doń przepisów dekretu o amnestii — należy uczynić wzmiankę o prawie wniesienia za pośrednictwem urzędu zażalenia do izby skarbowej w terminie 7-dniowym od dnia doręczenia zawiadomienia.

Podsekretarz stanu:

Mgr. T. Dietrich

98

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 kwietnia 1946 r. L. D. V/2—4/35/46 (Nr 255).

w sprawie egzekucji grzywien i kar pieniężnych nakładanych w postępowaniu karno-administracyjnym.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz
Urzędów Skarbowych

Wobec dużej dewastacji w lasach państwowych przez osoby dopuszczające się przestępstw leśnych została wszczęta przez władze państwowe, prokuratorskie i sądowe energiczna walka zwalczania tego niepokojącego objawu, godzącego w ocalałe po okupantach resztki drzewostanu w Polsce. Objawami tej walki są zarządzenia w kierunku usprawnienia akcji ścigania przestępstw, przyśpieszenie postępowania w sprawach o przestępstwa leśne oraz podwyższenie kar.

Zarządzenia te, mogą w pełni odnieść pożądany skutek, t. j. wzmóc poczucie porządku prawnego, gdy orzeczone na przestępców kary i grzywny będą *bezzwłocznie* ściągane.

Ministerstwo Leśnictwa w piśmie skierowanym do Ministerstwa Skarbu podnosi, że urzędy skarbowe opieszale ściągają grzywny i kary (nawiązki) nakładane przez władze administracji ogólnej, utrudniając w ten sposób skuteczną walkę z szerzącą się plagą przestępstw leśnych a nawet, jak to stwierdziło Ministerstwo Leśnictwa, niektóre urzędy skarbowe nie przejawiają żadnej działalności w tym kierunku, nie ściągnęły bowiem żadnej kwoty z tytułu nałożonych grzywien. W związku z powyższym, Ministerstwo Skarbu doceniając wagę i znaczenie podniesionej sprawy przypomina o obowiązku *bezzwłocznego i energicznego* likwidowania tytułów wykonawczych, którymi są objęte grzywny, kary i nawiązki orzeczone w postępowaniu karno-administracyjnym. Przy ustalaniu planu egzekucji, należy brać pod szczególną uwagę wnioski wierzycieli obcych dotyczące ściągania kar pieniężnych i grzywien, ze specjalnym uwzględnieniem kar pieniężnych nakładanych za przestępstwa leśne. Ministerstwo Skarbu przez swe organa inspekcyjne będzie śledzić ścisłe wykonanie niniejszego zarządzenia.

Dyrektor Departamentu:

Mgr. St. Kołakowski

99

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 kwietnia 1946 r. L. D. V. 2-2/54/46 (Nr 260)

w sprawie zaległości podatkowych zobowiązan ych, którzy wyjechali w nieznanym kierunku nie pozostawiając żadnego majątku.

Do
wszystkich Izb Skarbowych,
Urzędów Skarbowych i Urzędów Rewizyjnych.

W szeregu przypadków stwierdzono, że nie wszystkie urzędy skarbowe stosują się do wskazówek zawartych w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 6 czerwca 1945 r. w sprawie założenia „ksiąg wątpliwych zobowiązań podatkowych“ (L. D. V. 2-4/6/45). W szczególności dotyczy to niewłaściwego postępowania niektórych urzędów skarbowych co do grupy zaległości określonej w pkt 4) cz. I powołanego okólnika, a mianowicie zaległości podatników, którzy wyjechali w nieznanym kierunku i nie pozostawili w okręgu urzędu skarbowego żadnego majątku.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu przypomina, że zaległości tego rodzaju powinny być bezwarunkowo przeniesione do „ksiąg wątpliwych zobowiązań podatkowych“, a praktykowany przez niektóre urzędy skarbowe względnie izby skarbowe sposób ustalania adresów danego dłużnika za pośrednictwem urzędów skarbowych oraz izb skarbowych w całej Polsce powinien być zaniechany.

Zaległości omawianych nie należy na razie umarzać we własnym zakresie działania, ani też przedkładać wniosków na ich umorzenie Ministerstwu. Sposób bowiem likwidacji tej kategorii zobowiązań podatkowych uregulowany zostanie analogicznie jak i zobowiązań podatkowych objętych punktami 1) — 3) cz. I powołanego okólnika odrębnym zarządzeniem.

Dyrektor Departamentu:
Mgr St. Kołakowski

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z MINISTERSTWA SKARBU:

KOMUNIKAT

o dokonanej kradzieży 5 zeszytów pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Warszawie, woźnemu Urzędu Skarbowego w Grójcu została skradziona paczka, zawierająca między innymi 5 zeszytów „Dziennika Specjalnego Nr 1“ serii „B“ od Nr 186841 do Nr 187040 włącznie, które równocześnie unieważnia się.

KOMUNIKAT

w sprawie zaginięcia bloczków pokwitowań kasowych wz. N 4 do § 16 przepisów rachunkowo-kasowych dla kas urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w czasie transportu do Izby Skarbowej w Katowicach zaginęło trzynaście bloczków pokwitowań kasowych wz. N 4 do § 16 przepisów rachunkowo-kasowych dla kas urzędów skarbowych za numerami: od 764401 do 764800, od 765501 do 766000, od 766601 do 766700 i od 769701 do 769800.

Cena numeru niniejszego zł 18.—. **Prenumerata miesięczna zł. 30.—.**

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu", Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Minister stwa Skarbu w P.K.O. Nr. 2.000, podając: cel wpłaty (prenumerata Dziennika Urzędowego Min. Skarbu), nazwę instytucji wpłacającej względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz miesiąc, którego wpłata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Ogłoszenia: za 1 milimetr szerokości 1 szpalty zł 6.—

Zakł. Graf. „AUTOMA", Warszawa, Wileńska 7.